

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput IV. Prosequitur eandem materiam: recensentur aliæ admirandæ
visiones.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

illam, non eo modo, quo præterlapsis diebus, sed in quadam Divina caligine, quam, licet sit ipsissima lux, nescio quâ ratione vocem caliginem, neque mihi suppetunt verba, quibus id possit vel remotissimè petitis explicari similitudinibus. Ibi unita magno huic Triuni Domino sum submersa, penitusq; me perdidit, ut fuerim omnino à me abalienata: sed nec modò aliud scio, quàm me etiamnum ibidem manere secundum partem superiorem. Gratia agantur huic magno Domino, Amen.

Ista caligo, de qua plurima apud Doctores mysticos scripta reperuntur, & quæ parum admodum ab inexpertis intelligitur, postquam autem usu fuit comperta, minus potest explicari, est unus è sublimissimis modis, quibus se Deus communicat animæ, representatus in ea

caligine, in qua se Deus exhibuit Moysi, & in ea nebula, quæ replevit templum, quando fuit consecratum à Salomone. Ibi ait Salomon, Deum habitare in nebula: & Sanctus Pater deinde dixit, quod inhabitet lucem inaccessibilem. Eadem verò est utriusq; sententia. Nam quemadmodum hic sol, quando fulgentissimis radijs debilem nostrum perstringit visum, eò minùs nobis videtur lucere, quo magis penitus caligant, donec prorsus cæcipientibus ipsa lux videatur esse caligo: ita humanus intellectus, in isto gradu contemplationis quodammodo à Divinis radijs feliciter occæcatus, videtur sibi versari in caligine, quamvis suavisissimum sit & pulcherrimum lumen, quo tam fruatur. Est comparatio simplicissima, sed alia accommodatior ruditati meæ non occurrit.

CAPUT IV.

Prosequitur eandem materiam: recensentur aliæ admirandæ visiones.

Quod ardens desiderium, quo hæc Anima ferebatur ad magis ac magis penetrandam suam miseriam, existimans, nec absere, eò se, in serviendo exactius & submissius suo Deo ac Domino, procedere securius, quò se profundius in suæ vilitatis pulvere sepeliret; atq; ob amabilissimam huius magni Domini de ea, propter id ipsum, ampliùs exaltanda curam, fiebat, ut illi Deus sublimissima isthuc spectantia ingeneraret sensa, quemadmodum vidimus, manifestaretq; nova plerumq; mysteria, quibus cognitis magis in exoptata animi demissione proficeret. Eò tendit specialissima visio, quam aliquando habuit, & ipsa nobis descriptam reliquit, ut sequitur.

Immersit se mea anima profundæ cognitioni suæ miseræ, atq; ob magnum lumen, quod ad illam concipiendam, & in hunc finem Divina Majestas magis magisque augebat, videbatur mihi mea vilitas esse quodammodo infinita, neque in hoc profundissimo puteo erat reperibilis ullus fundus. Quocirca in me fuerunt excitati affectus ac desideria, ut illuc pertingerem:

summè namque avebam inquirere, quantum possem assequi. Tunc mihi Dominus dixit: Anima, si id tantopere desideras videre, descende per hos gradus, qui juxta te sunt. Aspexi, & vidi penes me profundissimum puteum, cujus fundum explorare non poteram; & in eo gradus lapideos, qui à crepidine descendeant usq; ad abyssum. Accinxi me quàm celerimè, volens per illos descendere: sed meus Angelus Custos, & ceteri Sancti Angeli socij mei clamaverunt, dicentes: Anima, quò, compulsa tuorum affectuum vehementiâ, tam impetuosè progredieris? Expecta, non poteris enim descendere, nisi te comitemur. Hoc dicto accellerunt, stipaveruntq; mea latera. Incepi magno animo, & quàm generosissimè per dictos gradus descendere, abrepta à meo desiderio, non perpendens profunditatem & tenebras: nec videbam comites meos Sanctos Angelos; quod tamen, quasi omni oblita, non curabam. Pervenì demum ad terminum tot graduum, vidiq; me constitere ad initium cujusdam spatiosi campi, & vix

& vix ad aliquot passus processeram, quando rursus conplexi meos Sanctos Angelos, qui me fuerant comitati, aliquantum à me remotos; & propè me gregem deformium canum ac molossorum, diversas præ se ferentium figuras. Hi diabolico vultu in me coniecerunt oculos, & pari furore stridentes dentibus me sunt aggressi. Alij me videbantur velle devorare, alij impetebant manus, alij brachia, alij pedes, ita ut nulla esset pars corporis, quam non apprehenderint: alij arreptas vestes conabantur discerpere, latrantes interdù, ac terribiliter ululantes. Mirum erat, quòd in omni hac vexatione propè nullam sentirem afflictionem: quia illis negabatur à Deo facultas, ut tam vesànè furentes quidquàm mihi inferrent nocumendi. Aspiciebam interea meos Dominos Angelos, qui cum magna pace ac dissimulatione nihil movebantur, & nullà videbantur tangi curà eorum, quæ spectabant. Ita me illi crudeles molossi reliquerunt, & huc atque illuc diffugerunt, formidabiliter ululantes & furentes. Paulò tamen post rursus congregiebantur, mordentes se invicem ac dilaniantes. Deinde dissipati recedebant, omnium rictibus cruore manantibus. Hæc verò ipsorum congressio, mutua dilaniatio, ac dissipatio fuit tertio eundem in modum iterata. Indicabatur autem mihi, repetitas illas corrosiones, quibus in se mutuo exacerbabantur, provenisse ex rabie, & indignatione, cum in me exequi non possent, quod optabant, donec tandem sunt ingressi quoddam rapax flumen, cuius pestilentes aquæ coloris erant atræ, & abominabilis odoris.

Considerabam tam rarum casum, & grande periculum, in quo me videram constitutam, ut ab ijs molossis devorarer, nisi me Divina misericordia protexisset. Eram verò contentissima, dicebamque prorsus ex animo, generosè, & solatio divino delibuta: His nempe, mi Deus & mi Domine, his sum digna, quæ omnino vitij meis & peccatis, atque exiguo in virtute profectu, promerui. Acceperunt ad me tum mei Domini Angeli, dicentes amantissime: Quid tibi videtur, Anima, de ijs,

Vita Marin. de Escobar, Pars II.

quæ spectavisti, & sustinisti? Esne jam contenta? Non usquequaque, mei Domini, respondi ego: necdum enim fui tam malè habita, quàm mereor. Bene est, dixerunt ipsi, veni modò nobiscum. Duxerunt me ad ripam prædicti illius luætuosi & horribilis fluminis, vidique sub ijs piceis aquis, quæ ardenti immixtæ igni fluctuabant, enormem confusionem, clamores & ejulatus infinitorum diabolorum. Tam formidabile spectaculum me reddidit vehementer attonitam, & illuminata à Deo, ut agnoscerem meam magnam miseriam, & exiguam virtutem, impellente me eodem affectu, dicebam intimè commota: Iste, anima peccatrix, est locus, quem occupare mereris, eò quod sis, qualis es, propter tua peccata: hoc tibi maximè convenit, plurimùmque respondet tuæ malitiæ. Eum in modum aliquamdiu quasi angebar. Tum Domini mei Angeli mihi dixerunt: Veni, Anima: debemus enim te ducere per hujus fluminis pontem, Et sinè mora me duxerunt ad pontem angustum, quo transibatur ad alteram ripam. Pons iste fuit constratus pestiferis, multiplicis ac diversi generis, insectis. Esto bono animo, agebant illi mei Domini Angeli, excita te: hæc enim tibi est transeundum, nos verò te comitabimur. Fui, fateor, vehementer afflictà, & timui: præ magno tamen & efficaci affectu, quo tam malè, quàm mereor, haberi optabam, valde animosè me ipsam sum allocuta: Hæc te transire oportet, etiam si timeas & contremiskas: mereris namque tam periculosos transitus. Subjuxi multa hujusmodi, atque ita quò magis me reprehendebam, eò me ampliùs animabam, ad sustinendum rigorem illius transitus. Tandem, opitulante divinà gratià, sum pontem ingressa, qui, præterquam quòd esset angustus, carebat retinaculis. Audiebam, dum illum transirem, terribiles dæmonum ejulatus: quia tamen comites habebam meos Dominos Angelos, progrediebar audacter & imperterritè, quoadusque ipsum superarem. Vix pontem pertransiveram, quando incidi in quendam elivum montis, cuius descensus erat præruptus & profundissimus:

C

simus:

simus: apparebat in horribilis præcipitij speciem de industria efformatus. Hic me iterum sunt allocuti Sancti Angeli, dicentes: Creatura Dei, noli despondere animum, & esto generosa: hæc enim tibi est descendendum. Subito autem disparuerunt, recedentes à me, aut saltem sese occultantes, ita ut ipsos non possem videre.

In tam terribili discrimine remansi quasi sola, converti me ad magnum Deum nostrum & Dominum, dixique illi eadem, quæ in cæteris transitibus, & quam sum digna, ut sic mecum agatur; atque cum vehementia prædictorum affectuum (durabant autem semper immutati) me resignabam in ejus voluntatem, decernens facere, quicquid juberet. Incepi igitur cum ingenti timore & labore per illum formidabilem cliyum descendere, ad cujus extremitatem me reperi in quadam planitie. Ibi mihi denuò apparuerunt mei Domini Angeli, quibus sum humiliter quæstæ, quòd me in tanta tribulatione dereliquissent. Solati me sunt quàm amantissimè, dicentes: Nunquam te deserit Deus, sed neq; nos, ex Divino ipsius mandato. Procedamus nunc, Anima, per istum campum, & pervenimus ad alium admirabilem locum, quem necdum vidisti, pariterq; debes transire. Ambulavimus aliquamdiu, & pervenimus ad grandem paludem, cujus amplitudo æquabat spatium alicujus Urbis: visa mihi fuit profundissima, cujus aquam permeabat ardentissimus, atq; terribilis ignis. Vidi illic innumeras animas patientes tormenta, cum adeò horribili angustia ac dolore, ut illum cruciatum nequeat ulla lingua humana explicare. Cum autem tales ejus loci essent pœnæ, intellexi, ex maximis esse internam, quam patiebantur, eò quòd non viderent Deum. Inter tot animas unam duntaxat agnovi, quæ me commovit ad notabilem commiserationem, quia mihi diu in illo Purgatorio videbatur permanfura. Videns ea genera tormentorum, eram quasi attonita: atque tunc mihi dixerunt mei Domini Angeli: Exita te, Anima, quia te oportet per hanc paludem transire ad alteram partem. Tum mihi Divina Majestas magnum addidit a-

nimum, & generositatem, atque cum ingenti solatio, quòd me viderem redactam ad hunc transitum, respondi ipsidem verbis, quibus antea, profitendo, me dignam esse omnibus ijs pœnis, & adjunxi: Fiat ita, mei Domini, ecce me ancillam mei DEI, impleatur in me sanctissima ipsius voluntas. Interea perlustrabam quaquaversum eam paludem, & conversa ad meos Dominos dixi illis. Ibitisne verò mei Domini Angeli mecum? Omnino, Anima, ibimus, responderunt ipsi: id enim jussit Dominus Majestatis. Ego desiderans plura pati, rursum illos interrogavi: Et, Domini mei, estne opus, ut deponam calceamenta? cum videatur esse convenientius, ut potius ambulem nudipes. Ipsi autem mei Domini, conformantes se meo affectui, mihi dixerunt. Fiat licet, creatura Dei, sicut volueris. Exui calceos, & incepi transire illas arduas aquas, neque tamen sensi vel minimam molestiam, aut dolorem; atque unà cum meis Sanctis Angelis perveni ad alteram partem. Reperi me subito in amœno & pulcherrimo campo, ubi *Minimus* ex meis illis Dominis Angelis (quanquam, ut alibi dixi, virtute & fortitudine sit maximus) mihi porrexit calceos, dicens: Tege tuos pedes, creatura Dei, pergesq; nobiscum per istum campum aliquantò ulterius.

Feci quod eram jussæ, & postquam sum aliquousq; progressa, perveni ad speciosissimum pratum, totumque floridum, ubi erant multi Angeli Dei, qui suavis adhibitis instrumentis, & cælesti melodiam laudabant, ac benedicebant Dominum Majestatis. Canebant verò extollentes laudibus magnum Deum & Dominum nostrum, tum ob id quod est in semetipso; tum ob ea, quæ præstat suis pauperibus creaturis, specialissima illis conferendo beneficia. In medio hujus gloriosi prati erat collocata admirabilis, miræq; exornata sedes, quâ conspecta fui absorpta profundâ ecstasi, & paulò post mihi aliquantò magis restituta, audivi illos Sanctos Angelos mihi dicentes: Anima veni nobiscum, quia sumus jussi à Deo, te ducere ad illum admirabilem locum, quem vides. Ivi

cum

cum ipsis, & postquam eò perveni, iusserunt me in prædicta sella sedere. Sensi notabilem difficultatem in acceptando eo honore, quo eram indignissima erubescerebam summopere, prompta quidem ad obtemperandum, excusans me tamen eà animi demissione, ad quam à mei ipsius cognitione movebar. Illi Domini Angeli non acceptaverunt meas excusationes, collocaverunt me in sella, & fui continuo, cum toto eo facto comitatu, admirabiliter translata ad celestē Ierosolymam. Quando illuc perveni, relicta sella, me prostravi coram imensa Majestate magni Triunus DEI & Domini nostri, à quo mihi amanter & benignè fuit dictum: Bene veneris ad hunc locum, quis te huc adduxit? quales sunt tui affectus ad desideria? Hæc Dei verba denuò in me excitaverunt, accepto speciali lumine, sublimem cognitionem, & profundam notitiam meæ miseriæ, meique nihili, & quàm expers, post obtenta à magno hoc Deo tot ac tanta beneficia, essem omnis boni, plena verò omni malitiâ. Intellexi vivaciter obligationem, quâ obstringeretur eidem Domino, propterea quòd ab ipso essem, ex mera illius bonitate, præservata à gravioribus peccatis, cum ob meam miseriā sum omnium capax. Ista clara cognitio me conficiebat, & sepeliebat me, cum ferventi affectu, in sineto meæ vilitatis; gemebam, lamentabar, & ex toto corde dolebam de magnis illis peccatis, quæ potuisssem committere, nisi me Divina misericordia præservavisset; Non aliter propemodum, quàm dolerem, si scirem, ea à me fuisse commissa. Atque id ipsum respondi meo Domino, dicens, his me agi affectibus. Hoc diu continuabam, videbatūq; me Deus cum gustu ac perlibenter auscultare, & tunc mihi cum singulari benignitate dixit: Bene te sic exerces, abundè mihi satisfacisti his affectibus. Veni jam mecum, & quiesces. Quia verò idem habebam lumen, quod antea, & vivacissimam magnæ meæ miseriæ cognitionem, respondi Domino dicens: Nequaquam, nequaquam, mi Deus, & Domine mi, nullatenus: neq; enim sum digna, ut accedam ad te: & sic reluēbar, quan-

tum poteram. Verum Dominus DEUS suavissimam indicans benignitatem, me denuò vocavit, inquiens: Noli, Anima, tergiversari, aut me refugere; & suavi me violentiâ ad se pertraxit, cui me arctissimâ unione sensu unitam. Licet autem sub illius unionis initium, mihi videar potuisse aliquantulum meo affectui resistere, & quasi mei me puderet, conata fuero me subducere, paulò post tamen me Dominus non passus est progredi ulterius. Plenè igitur huic magno Deo unita, fui ducta à Divina ipsius Majestate ad immensam quandam altitudinem, & submersa sum in immenso mari illius Divinæ Essentiæ, ubi mihi fuerunt manifestatæ imperscrutabiles ejusdè perfectiones. Cum verò hic, nescio quamdiu, mansissem, eduxit me Dominus summo cum amore & benevolentia, quasi ad litus immensi illius pelagi, ubi conspexi quosdam Angelos, qui quodammodo attoniti aiebant: Ita Deus exaltat humiles corde. Deducebat me sensim, & velut gradatim Deus ex ea altitudine, atq; Angeli Dei me descendente prioribus verbis per intervalla compellabant. Hunc in modum me idem Deus, comitantibus ipsum infinitis Angelis, reduxit ad illud exilium, donec me reponeret in meo angello, quâ ratione mihi descensus non accidit multum molestus. Etiam hic perseveravi in magno mentis excessu, & quando integrè ad me redivi, non vidi amplius Deum in ea mirabili specie, in qua prius illum videram. Egi illi, quas potui, gratias, pro ipsius bonitate, & pro beneficijs, quæ misericorditer præstat tam vilibus creaturis. Sit semper millies, iterumque millies benedictus, Amen.

Dignissimum in hac visione notatu est, quòd, licet omnium horribilissimus esset transitus, quando illi permeandus erat ardens ille lacus Purgatorij, hic tantummodo nec timuerit, neq; passa fuerit ullam afflictionem, dolorem, aut molestiam, sicut antecederet. Credo, eam ob causam, quòd, pedes denudando, generosius optaverit pati plura, pejusque haberi. Revera enim anima, quanto quoad spiritum ardentius & animosius statuit sese humilitare, ac pati pro Deo, tanto minus sentit molestia;

quòd-

C 2

Vita Mar. de Escob. Pars II.

quodq. est amplius, eoque progreditur, ut ex ipsa afflictione capiat solatium. Suavior, neque minus continens mysterij, est alia visio, quam ad idem propositum habuit, ut sic recenset.

Dum consueto essem prædita lumine, quod mihi hac de causa Divina largitur Majestas, fuit in me nuper excitata vivax quædam cognitio, quantopere mihi conaturalis, & conveniens sit locus, sterquilinum meæ vilitatis, quamq. me deceat in eo immorari perscrutandæ naturæ nostræ corruptioni, & rimandis meis peccatis atq. defectibus. Id ipsum amabam, id exoptabam. Crescebat lumen, exardefcebat affectus, penitusq. abij in ecstasim. In ea mihi videbar quàm celerrimè perambulare ingentem campum, & sollicitissimè quærere fetidissimum quodpiam sterquiliniū, ubi figerem sedem, dicebamq. intra me, extraordinarios sentiens affectus: Videamus, an possim reperire hoc profundum & execrabile sterquilinum, locū mihi competentem. Si Deus mihi quid mandaverit, & aliquid à me petierit, ibi me inveniet. Tum temporis mihi Divina Majestas dixit: Veni Anima mea, veni mecum. Ego autem, quia eram ab affectu contemptus mei ipsius occupata, respondi absque ulla consideratione: Non, Domine, non mi Domine, nunc tecum non ibo: prope- ro namque ad quærendum competentem mihi locum. Dic verò mihi, Anima, subjunxit Dominus, quis est iste tuus, ita tibi competens locus, sicut dicis? Domine, respondit ego, est sterquilinum mearum miscrarium, ibi volo considerare: si mihi aliquid volueris mandare, quære me, ibi me invenies. Atq. tanquam volens me expedire à Domino, meumque iter prosequi, adjeci. Abeo, Domine, abeo. Videbatur benignissimus Dominus præ se ferre singularem complacentiam & voluptatem, dum me audiret, dixitque mihi: Vade in pace, Anima; perge quò pergis. Itaq. rursus properantissimè investigavi illum meum tam exoptatum locum, & sic perambulans campum, observavi aliquantum à me distans grande sterquilinum. Accurri ad illud velocissimè, & cum ingenti meo gau-

dio ac solatio conscendi supremum ipsius apicem, flexisq. genibus, & manibus junctis, atque oculis in cælum defixis, affectu fervens, sensi meam animam maximè affluere consolatione. Sic transegi aliquantum temporis, quod non designavero, & vidi subito venientes Sanctos quosdam Angelos, adferentes admirabilem ac splendidam sellam, & accedentes paulatim ad radicem illius putidi montis mei fimeni. Affligebat me id, atq. angebat, & reluctabar quoad poteram, ne adverterem quid ageretur, ac adhærebam meo Deo, sicut dixi. Purissimi illi Spiritus me vocabant, quodammodo mihi blandiendo, dicentes: Anima, & creatura Dei, quid agis? veni, veni nobiscum in nomine Domini; quod aliquoties iterabant. Sed mihi ibi erat quàm optimè, valdeque mihi accidebat difficile ipsis respondere, & nec ostendebam me intelligere, quid dicerent, neq. etiam voluissem cogitare, me ab illis vocari. Tantum subinde dicebam: Quis vocat? quis vocat? quem quæritis? & remanebam, uti prius apud Dominum Deum, prosequens affectus meæ orationis. Ipsi mihi respondebant: Anima, aspice, sumus enim Angeli Domini Majestatis, & venimus ad te ipsius jussu, ut eas nobiscum. Ego modicum tacebam, ac deinde aiebam: Domini, ego id non intelligo: progrediamini ulterius, quia non quæritis me; progrediamini ulterius.

Inter has interrogationes & responsa, vehementem sum passa mentis excessum, & fui quasi consopita in Deo. Sancti Angeli advenerunt sine mora, adferentes illam mysticam sellam, meq. consuetà sibi decentiā apprehensā in ea delicate & suaviter collocaverunt; quod ego, quanquam modicè, cum essem vehementer absorpta, observabam. Tum me sustulerunt ad celestem Jerosolimam, & prostraverunt coram Divina Majestate dicentes: Domine Majestatis Deus noster, en adducimus tibi istam Animam & creaturam, quam adducere à te jussu fuimus. Magna certe sit difficultas, ingens ipsius tergiversatio, ut nobiscum veniret: non poteramus illi illa obtinere, & excusabat se operose. Do-

minus audivit quod dicebatur à Sanctis, & cum majestate atque gravitate respondit: Bene est. Conversus autem ad me, quæ, sicut dixi, eram prostrata coram Divino ipsius conspectu, mihi dixit: Anima, cur id fecisti? quomodo decreto meo restitisti? te excusavisti, & non statim mandato meo paruisti? Auditis his verbis quasi cohorui. Dixit præterea Dominus: Accipite, Angeli mei, istam Creaturam. Hic demum adverti me timere, existimans, Dominum proculdubio præcipere illis suis ministris, ut me exemplariter castigarent. Complevit verò Dominus captum sermonem, dicendo: & collocabitis illam in eo eminenti loco, quem ibi videbitis, cui superimponetis hanc epigraphen: Ita exaltat Deus humiles corde, & parvulos in sui æstimatione. Hunc in modum omnia fuerunt peracta, atque ego in illo loco arctissimâ unione magno Deo & Domino nostro unita, penitus mihi sum erepta, quasi que submersa in Divina Essentia. Nescio quamdiu id duraverit. Expedita ab hac unione fui correpta velut somno quodam spirituali, in quo magnam habui consolationem, & mira cognovi de rebus sublimissimis. Deinde me Dominus paulatim expergefecit, & reduxit ad meum angulum. Ubi cum ingenti meæ animæ solatio animadverti, me istâ vice assecutam fuisse à meo Deo extraordinaria bona. Faxit Divina ejus Majestas, ne illa gravibus meis defectibus perdam, utque me sciam exhibere gratam pro tot misericordijs. Ipse sit in æternum benedictus, Amen.

Quod Dominus Deus toties voluerit, sibi ab hac sancta Anima referri & exponi affectus cordis, quos illi idem Dominus largiebatur, longè melius, quam ipsamet agnoscebat, valde est conforme modo, quo Spiritus Sanctus loquitur in Canticis. Atque sic manifestè significatur complacentia ac delectatio, quæ Divina Majestas amplius dilatat affectus, ad gratum sibi obsequium cum profunda animi demissione exhibendum, quæ ita magis proficit, suaviusque explicatur, quam quibusvis ratiocinationibus, quas intellectus procudit. Gratiissimum est ad hoc propositum, plurimumque congruit argumento, in quo versamur, quod illi quadam vice

agenti cum Deo evenit, & ipsa, ut sequitur, enarrat. Erat autem annus sexcentessimus, vigesimus quintus.

Cum Dominus dixisset (vacabam tum orationi, varios eliciendo affectus, ebullientes ex cognitione meæ vilitatis) ut sibi omnia animi mei sensa exponerem, & ego illi cœpisssem multa mala referre, quæ mihi imputabam; prosequente me hanc narrationem, abripuit me ad cœlum, ascenderis quasi per densissimam pluviam, sed valde lenem ac suavem, cujus guttæ aureæ apparebant instar minutulorum ocellorū. His tota mea vestis fuit inaurata, mirumque in modum illustrata: sed & facies ac manus, quæ eæ cadebant, pariter reddebantur splendentibus. Ita fui præsentata Domino Deo, & præcipiente mihi Ejus Majestate, ut pergerem narrare, quale de me ipsa ferrem judicium, meque id toto ardentis mei affectus conatu agente, dixit idem Dominus: Quomodo ergo, si talises, qualem te esse dicis, compares tam formosa, & vestis tua adeò resplendet? Domine, respondi, non est meum, quod accepi: Ego enim nihil hujusmodi habebam. Tuum est, quod mihi dedisti. Si igitur meum est, subintulit Dominus, offer mihi totū. Cœpi subito cum magna promptitudine exequi, quod à Divina Majestate jubebar: spoliavi me omni eo ornatu, & splendido vestitu quàm libentissimè. Divina Majestas omnia acceptavit, singularem ostendens oblectationem & complacentiam, statimque illa mihi restituit notabiliter meliora, & cum magno valoris augmento. Subdixit se tum aspectui meo Dominus, quasi dispareret, & à meis Dominis Angelis, qui mecum erant, fui ducta per quosdam latissimos gradus. Inde incepi audire musicam Angelorum, qui cœlesti harmoniâ, & admirabilissimis vocibus canebant laudes Deo. Superatis gradibus vidi in amplo quodam loco, quasi in spatioso templi choro, altare pretiosissimè adornatum, atque in eo Majestatem Dei, & parvum Ciborium, in quo erat parva hostia, non ejus crassitiei, cujus sunt nostrates, sed subtilissima, plurimumque quodammodo spiritualis, ubi Dominus ad me provolutam in genua

accessit, imposuitq; ori meo illam hostiam. Licet verò agnoscerem præsentem Dominum, non vidi tamen ipsum totum in specie corporea, sed solos unius manus digitos. Mea anima summam sensit dulcedi-

nem, atq; dum quasi deliquium passa considerem in brachia Angelorum, confosita ibi fui somno spirituali, & postea ad me reversa, me reperi in meo cubicello. Benedictus sit Deus in æternum, Amen, Amen.

CAPUT V.

Profundâ suâ demissione animi, alias à DEO specialissimas obtinet gratias.

SI gratiæ, quas hæc Virgo suâ humilitate, à liberalissima magni DEI nostri & Domini manu est consecuta, ut hætenus vidimus, fuerunt singulares, illa, quam nobis nunc referet, tam raras continet circumstantias agnitionis sui ipsius, quâ se reputabat vilissimam; unâq; teneritudinis & familiaritatis, quâ Deus cum ipsa agebat, ut exiguo meo iudicio censei possit quàm singularissima. Non alie verò animæ, quàm illa, quæ intimè penetrant, quantus sit amor Dei, qui illarum causâ factus homo, & in stabulo natus, flagellatus, atque in cruce mortuus, perpetuò in Divinissimo Altaris Sacramento impiorum Catholicorum est expositus sacrilegijs, & hæreticorum injurijs, ut cor devotum ex immensis gratiis ipsius proficiat thesauris, ejusdemque charitas Justitiæ arctius uniatur, quibus idem Dominus, in sacris literis, se unice delectari fatetur, quosq; tanquam oculorum suorum æstimat pupillas: illa, inquam, sola animæ, qua has veritates profunde meditantur, quas firmiter credere tenemur, & pro quibus asserendis perlibenter vitæ faceremus jacturam, omni hic deposito dubio fidem adhibebunt ipsæ, quæ legunt; quin imò corroborabuntur in credenda infinita tam boni Dei benignitate. Ita porro hæc Virgo scribit suo Confessario.

Non pridem immerita eram cognitioni meæ imbecillitatis & miseriæ, amarè dolens de meis peccatis ac defectibus, quia multos à me eo die commissos existimabam. Multa magno Deo & Domino nostro dicebam, ad quæ me vehementia mei

affectus impellebat: atq; interea jam semiabsorpta, ac tota ardens, idem agēbam: Mi DEUS & mi Domine, habeo & calculos quosdam, ego quosdam calculos habeo. Mea intentio, quia profunde inhærebam pernoscendis meis delictis, erat, ut cum Divino hoc Judice componerem calculos rationum meæ animæ, postularē ipsius misericordiam & veniam; utq; hæ rationes ita dispungerentur, sicut Deus vellet. Tunc mihi Divina Majestas quàm amantissimè dixit: Itane, anima? habes calculos? Quid igitur modò petis? age, expone illos: libentissimè ipsi, in tui gratiam, meam impertiar benedictionem, pro tuo solatio, & multorum comodo, quibus eos distribues. Ego animadvertens, nāgnum hunc Dominum, eum in modum, quo Pater animi relaxandi gratiā agere consuevit cum parvula filia, ut me velut abstraheret à meis desiderijs, simulare, quasi non perciperet, quid vellem, & loqui æquivocè, notabile illi dedi responsum: Non sunt, mi Domine & mi Deus, non sunt calculi precatorij, de quibus mihi est sermo: ne quidem mihi in mentem venit, ut aliquid tale peterem: sed volo, ut fiat in omnibus rebus tua voluntas. Calculi, de quibus loquor, sunt rationum, quas tecum inire desidero, ut satisfaciam pro meis culpis ac peccatis, & naturalibus defectibus, à me coram Divina Tua Majestate commissis, quò his calculis computatis nihil superfit, quod à me ultra exigas, & ego debitas exsolvendo penas, tuā fruam amicitia. Hi sunt, mi Deus, calculi rationum,

* Ambigua vox Hispanica *cuentas*, quæ Hispanis significat rationes, seu dati & accepti computationem, prætereaque corollas precatorias, non potest cum ea gratia latine exponi, quæ inest pluri Hispanicæ. Explicata est tamen amphibologia per vocem *calculos*, cū aptior non occurreret.